

Vänsterpress om ”gula västarna” – Kampen fortsätter?

Försöken från franska regeringen Macron att genom eftergifter få slut på mobiliseringarna mot hans politik har hittills inte lyckats, även om de inte är lika omfattande som tidigare. Huruvida mobiliseringarna inom en nära framtid åter kommer att växa till och få massomfattning det återstår att se – julen fungerar förmodligen dämpande. Men det är uppenbart att missnöjet med Macron är så utbrett att man kan förvänta sig nya utbrott i framtiden.

Se även

[Vänsterpress om ”gula västarna” i Frankrike](#) (slutet av *november*)

[Vänsterpress om ”gula västarna” i Frankrike](#) (början av *december*)

MF 21/12 2018

Innehåll

Internationalen	1
<i>Gula västarnas protester i Frankrike: Är det en modern revolution vi ser?</i>	1
International Viewpoint	6
<i>De gula västarnas kamp och krisen i Frankrike</i>	6
Offensiv	11
<i>Gula västarna bäddar för nya massprotester</i>	11
Revolution	12
<i>Frankrike: Omvandla de gula västarna till en revolution!</i>	12

Internationalen

Gula västarnas protester i Frankrike: Är det en modern revolution vi ser?

Margareta Norlin

Internationalen 20/12 2018

De Gula Västarna har envist vägrat ansluta sig till Marine Le Pen. Och kraven de ställer är till stor del vänsterkrav. Samtidigt försöker macronisterna hävda att det är ett halvfascistiskt uppror. Men faktum är att hela invandrardiskussionen som genom ett trollslag har försvunnit från den politiska dagordningen. Istället diskuterar alla sociala krav och rättvisekrav. Det skriver Margareta Norlin på plats i Paris.

Som ni minns vann Emmanuel Macron presidentvalet på att säga att han var ”varken höger eller vänster”, och på att lova strukturella reformer som skulle förändra landet från grunden. I grunden en klockren nyliberal med bakgrund hos Rotschild och bankvärlden. Hans talarstil var demagogisk, och han gjorde stort nummer av att ideligen skrika ”revolution” närmast i falsett, utan att egentligen förklara något. Programmet lades fram först sista veckorna innan valet. Han var ung, folk tyckte han var snygg och välklädd, och han var extremt kritisk mot ”den politiska klassen”. (Som han ju själv i högsta grad tillhört, bland annat som finansminister under socialisten Holland, fram till ett halvår innan valrörelsen.)

Till råga på eländet fick han absolut majoritet i parlamentet.

Högerpartiet och socialdemokraterna rasade ihop totalt och har därefter inte återhämtat sig. (S)har fått sälja högkvarteret, heter numera Nouvelle Gauche under Olivier Faure och ligger på runt 8 procent i opinionsundersökningarna. Högern, som numera döpts om till LR (Les Républicains), har klarat sig bättre, under Laurent Wauquiez, och har tom. vunnit vissa fyllnadsval. Men 71 procent av fransmännen anser att det är vänsterkandidaten Jean-Luc Mélenchon som är den främste företrädaren för oppositionen i landet, och den nya parlamentsgruppen för France Insoumise är skicklig, med flera verbalt begåvade, unga personer som François Ruffian, Adrien Quatennens, eller Clementine Autain. (Numera med egna, extremt välbesökta hemsidor.)

Marine Le Pen har haft en besvärlig tid, tappat i popularitet, partiet splittrat, och undersöks för bedrägeri i EU-parlamentet. Hon har därför bytt sitt partis namn till Rassemblement National, nationell samling.

Och Emmanuel Macron, vad har han då gjort under de gångna 18 månaderna? Ja, han började förstås med att tillsätta en lång rad ärkekonservativa politiker ur den gamla högern på viktiga poster. Inte minst Eduard Philipe (före detta höger) som premiärminister och som finansminister Bruno Le Maire (också före detta höger). Hans enda verkliga förankring från socialdemokraterna var Gérard Colomb, som fick bli inrikesminister, och hjärtskärande nog lyckades han rekrytera Nicolas Hulot till miljöminister. En renhjärtad idealist, ekologisk förkämpe, och Frankrikes populäraste man i otaliga opinionsundersökningar.

Redan under sommaren 2017 genomförde Macron en lång rad höger-reformer – innan parlamentet sammankallats! Via så kallade president-dekret. Allt för att undvika diskussioner i parlamentet. En åtgärd som han själv stämplat som ”odemokratisk” när han själv var minister.

Redan första veckan avskaffade han till exempel förmögenhetsskatten, kallad ISF, vilket kostade cirka 4 miljarder euro, och bara gynnade den allra översta procenten rikaste.

Därefter tog han itu med arbetsrätten, där försämringarna orsakade stora demonstrationer över hela landet. Men Macron vägrade envetet tala med fackföreningarna, utan dömde bara ut dem som ”icke-representativa” för folket, trots att 70 procent var mot ”reformen” enligt opinionsundersökningar.

Därefter gav han sig på pensionärerna, och drog bort vissa traditionella skattelättnader, vilket framför allt drabbade de fattigaste i gruppen. Dessutom drog han in delar av bostadsbidraget. Så redan under hösten 2017 hade han fått epitetet ”le président des riches” klistrat på sig.

Hans budget för 2018 kallades för ”le budget du CAC40”, dvs. den franska börsens budget. Hans popularitet sjönk hastigt under vintern, tom. fortare än den gjort för Sarkozy och Hollande, men fortfarande fanns en stor grupp som stödde honom helhjärtat. Macron undvek systematiskt all debatt i parlamentet, och förlade till exempel omröstningen om försämringar för de handikappade till klockan ett på natten för att undvika uppmärksamhet. Och han lyckades i hög grad förföra mediavärlden, det var ju de som till stor del fört honom till segern, de var ett villigt byte.

En lång rad av ekologiska försämringar drevs också igenom under vintern och våren: glyfosfater tilläts, liksom det amerikanska giftet Round-Up, det internationella frihandelsavtalet CETA drevs igenom, som ger miljöförstörande storföretag praktiskt taget överhöghet över staterna. (Till exempel stämde Tyskland för att de beslutat avskaffa kärnkraften.) Dessutom gav han bilfabrikanterna 40 år på sig att avveckla dieseldriften, som i många år understötts via skattelättnader. Han gav klartecken till gamla livsfarliga kärnkraftverk, som Hulots egen miljöorganisation dömt ut. Hulots popularitet sjönk dramatiskt.

Men under sommaren hände någonting. Förutom allmänt sjunkande popularitets-siffror och diverse demonstrationer och protester, inträffade en rejäl skandal. Den handlade om Macrons personliga livvakt Alexandre Benalla.

Denne unge, virile man hade under första maj-demonstrationerna givit sig av till vänstra stranden i Paris, där han oprovocerat och utrustad med polisbindel hade börjat puckla på unga studenter som samlats. Poliskåren var generad, men vågade inte ingripa mot Macrons skyddssling, men klagade i efterhand. Då visade det sig också att Benalla illegalt beväpnat sig med pistol, genom att falskeligen utge sig för att ha polisutbildning.

Olyckligtvis hade incidenten videofilmats, både av studenterna och av polisen själv, och misshandels-bilderna sågs på nätet av miljoner fransmän.

Macron själv ryckte ut till försvar i högt tonläge, bagatelliserade händelsen, påstod att Benalla hade avstängts efteråt och att affären därmed var avslutad. Det visade sig vara fel. Benalla hade bara tvingats ta betald semester.

Nu rullades ytterligare egendomligheter upp. Media upptäckte att Benalla fått i uppdrag av Macron att skapa en särskild polisstyrka inom Elyséepalatset, som inte var demokratiskt beslutad någonstans. Nu kände sig rentav Senaten manad att ingripa, och kallade Benalla till förhör. Macron försökte hindra dem, och fick Benalla att först vägra ställa upp, vilket är straffbart. Olika polisfack protesterade också, och till slut fick Benalla avgå, och ska ställas inför rätta.

De flesta kommentatorer började nu tycka att Macron var väl egenmäktig. Alla partier kom med tung kritik, och även den egna partigruppen, som piskats till underkastelse, började läcka kritik i tidningar och TV. Det talades om att Macron inte lyssnade på någon, han kallade sig själv för ”Jupiter” – gudarnas ledare som skulle stå över det dagliga tumultet – och inrikesministern Colomb talade om ”hybris” och ”brist på ödmjukhet” i en intervju i *Le Figaro*.

Det hör till saken att Macron under hela första året vid otaliga tillfällen gått till attack mot hela det franska folket, särskilt utomlands. I Grekland, Rumänien och Tyskland kallade han fransmännen för ”abrutis” och ”faineants”. Det betyder ”korkade” och ”lata”. Det utlöste ett ramaskri, och folk demonstrerade över hela landet under banderollen ”Fainéants”. Men förolämpningarna regnade vidare.

När han besökte företaget Whirlpoole som planerade att lägga ner, i norra Frankrike, där arbetslösheten är enorm, sa han att ”det vore bättre om de anställda letade nya jobb istället för att bråka och vägra att arbeta”. (När man vet att det i Frankrike går 30 sökande på varje jobb är detta en cynism utan like.)

Scenen kavrades ut på nätet i miljonupplaga, liksom den scen där en gammal kvinna sa till Macron att hon måste ta hjälp av sin son varje månad för att betala hyran, och han svarade att Frankrike skulle klara sig bättre om folk inte klagade så mycket. Eller scenen där Macron läser lusen av en tafatt arbetslös trädgårdsarbetare, och säger att han får väl anstränga sig lite och ”gå över gatan” för att söka jobb på restaurang.

Och helt nyligen utmärkte sig Macron ytterligare genom att kalla motståndarna till bränsleskatten för ”Gaulois refractaire”, det vill säga ”uppstudsiga galler”. När man därför ser folk i demonstrationerna som är utklädda till Asterix med hjälmar och flätor, så syftar det på Macron.

Macrons arrogans har till slut känts stötande även för hans egna anhängare, som dessutom ofta blivit desavouerade när Macron själv motsäger ministrarna. Värsta exemplet är väl när han tog äran av premiärminister Philipe i ett pressmeddelande 10 minuter efter dennes anförande i parlamentet.

I början på hösten avgår så miljöminister Hulot och deklarerar med gråten i halsen att han inte längre tror på Macrons ekologiska program. Ett enormt bakslag för presidenten. En månad senare är det dags för inrikesminister Colomb att avgå, under ännu större dramatik. Under flera veckor står Frankrike utan inrikesminister, samtidigt som terrorhotet mot landet är oförändrat stort.

Därmed hade regeringen tappat de enda två ministrarna utan högerprofil. Ingen kunde längre förneka att det rådde akut politisk kris. Andelen Macron-anhängare i opinionen hade sjunkit från 67 procent till 26 procent inom loppet av ett år. Till och med i nyhetssofforna kändes läget närmast parodiskt, och de macronister som försökte försvara sin presidents åtgärder var bedrövtligt usla, där de rabblade sin läxa. (De är ofta både oerfarna, okunniga och ängsliga för att bli tagna i örat av chefen.)

Det är i det läget som Macron slår till med en bränsleskatt. Han motiverar den med ekologiska argument, men bara 18 procent av skatten kommer att gå till ekologisk omställning. Resten går direkt in i statskassan för att täcka förlusten av förmögenhetsskatten. Ödets ironi vill att skatten kommer att ge ca 4 miljarder Euro, precis så mycket som Macron givit i lättnader till de allra rikaste.

Detta blir då till slut för mycket för franska landsbygds-befolkningen, som sett sina skolor, sjukhus, arbetsplatser, tågförbindelser och annat läggas ned. Som uppmanats av regeringar i 30 år att köpa dieselbilar och gå över till diesel, och som nu ska betala skatt till en infrastruktur som de inte längre får. De har helt enkelt inte de pengar som krävs för att åka till sina jobb, skolor och läkare miltals ifrån dem.

Upproret startas på nätet av en kvinnlig småföretagare från Bretagne, Jacline Mouraud, som samma dag läst att en hemlös kvinna hittats död i sin bil, där hon bodde. Hon vägde 30 kg. Själv hade Mouraud tre jobb, för att få det hela att gå ihop. Hon skulle inte klara bränsle-

ningen. Inom loppet av några veckor hade hundratusentals personer slutit sig till hennes upprop, de hade beslutat att upprätta vägspärrar runtom i landet den 17 november, och samla in protester mot skatten och mot utarmningen av den franska befolkningen.

De bestämde sig för att ta på sig de gula västar (gilets jaunes) som är obligatoriska att ha i alla bilar, för den händelse man råkar ut för en olycka. Alltså en djupt symbolisk handling.

De avvisar alla politiska partier, och alla fackföreningar, men de har upprättat en kravlista:

1. Avskaffa bränsleskatten
2. Höj minimilönerna
3. Höj lägstepensionerna
4. Återställ ISF – förmögenhetsskatten
5. Stoppa de planerade höjningarna av el och gas.
6. Återställ indexeringen av pensionerna, socialbidragen, lönerna i offentliga sektorn och a-kassan.

Vad man vill ha är alltså social rättvisa, och möjligheter att försörja sig på sin lön och på sin pension. Kvinnorna spelar en enorm roll i detta uppbåd, de är ofta de mest utsatta. Det har utspelats rörande scener vid vägspärrar och i tv-studier, där gulvästarna redovisat sina egna budgetar på små lappar. Plötsligt har det inte längre varit skamligt att inte få pengarna att räcka till. En del gråter av lättnad och ledsnad. En enorm förbrödring och försystring har skett ute vid tusentals väggrondeller, där de håller till, och där både enskilda människor och företag stannar och förser dem med bröd, ved, mat, och filtar. Man har fått se en arbetare från centralmassivet stå inför en mur av kravallpolis och räcka upp sin lilla "fiche de paie", sitt lönebesked, för att visa vad han lever på. Man har fått se en polisbil stanna vid avspärrningar där alla tre poliserna skriver under protestlistan. Man har plötsligt i tv-sofforna fått se en lång rad vanliga människor som uttalar sig rättframt på dialekt och som säger emot politiker och förståsigpåare med fart och kläm.

Det har dessutom varit svårt att få macronister att ställa upp i diskussionerna, de är rädda och klarar inte att argumentera mot dessa arga, lågavlönade människor. Det är patetiskt att höra en kvinnlig minister försöka blidka en ensamstående mamma, som inte har råd att ta semester, med att Macron beslutat att hon kan få rabatt på 2 tusen Euro om hon köper en ny elbil!!! Det är som om de levde på en annan planet.

Redan efter första helgen gick Marine Le Pen ut och sa: "det här är vårt folk", och stödde protesterna. Men gulvästarna själva har envist vägrat ansluta sig till henne, och hävdar att de tillhör vitt skilda partier. Och kraven de ställer är ju till stor del vänsterkrav. Men i sina försök att rädda vad som räddas kan, så har macronisterna försökt hävda att det är ett halvfascistiskt uppror. Budgetminister Bruno Le Maire sa t ex "man ser brunskjortorna under de gula västarna".

Men faktum är, att som genom ett trollslag har hela invandrardiskussionen försvunnit från den politiska dagordningen. Inte ett ord har sagts om denna fråga sedan en månad tillbaka. Istället diskuterar alla sociala krav och rättvisekrav.

Plus en början till diskussion om den bristande demokratin i landet. Frankrike har ju inte proportionell valordning, så parlamentet är aldrig uttryck för folkopinionen, utan mer för en politisk elits olika överenskommelser. Gulvästarna har börjat ställa direktdemokratiska krav av olika slag. En del vill att delar av parlamentet ska utses genom lottning, andra vill ha en schweizisk variant med ständiga folkomröstningar. Vissa vill att makten ska delegeras till de 37.000 kommuner som finns i landet. Andra vill bilda ett gulvästparti och ställa upp i de kommande Europa-valen.

Men om invandrarstopp har inte sagts ett ord förrän Macron i sitt senaste tal sa att han ville begränsa invandringen...

Hela situationen är enormt svårhanterlig för regeringen. I synnerhet som gulvästarna hittills har vägrat att utse representanter för dialog med makten. De vill inte ha dialog, de vill ha eftergifter! Och eftersom Macron först försökte lura dem med att bara uppskjuta de så kallade ”reformerna”, så blev ju resultatet istället de kravaller i Paris, som jag förmodar har kabblats ut i svenska nyheter. Macrons enda chans är ju att protesterna urartar, så att fransmännens stöd till gulvästarna minskar. Men hittills har det misslyckats. Även efter sönderslagningen av triumfbågen minskade stödet bara med några procent, från runt 80 procent stöd till 76 procent stöd. Människor fattar att det bara är en liten minoritet som utnyttjar tillfället att bråka, och att plundra telefon- och klädesaffärer.

Dessutom har de ju stöd av de flesta partierna. Vänstern ställde upp bakom dem direkt, men har försökt hålla sig i bakgrunden. Men France Insoumise har fått uppleva att stora delar av deras eget program lyfts upp på kravlistan, och att allt fler partier ansluter sig till kravet på att återinföra förmögenhetsbeskattningen. Till och med vissa Le Pen-parlamentariker har stött detta – dock inte Marine själv.

Nu har Macron vikit sig vad gäller bränsleskatten, och höjt minimilönen. Men det räcker inte längre! Och det ligger ett helt koppel av planerade försämringar (skolan, universiteten, jordbruket, sjukvården, järnvägen) och väntar. Under kampens gång har kraven blivit allt ilsknare, så frågan är vad som skulle räcka? Och många kräver Macrons avgång (för att inte tala om de många hänsyftningarna på vad som hände Ludvig XVI, och bilderna av Macrons huvud på en lans). Aldrig har väl en fransk president varit så personligen hatad!! Han kan inte visa sig utan att det uppstår improviserade gulväst-aktioner där arga människor skriker ”Macron démission”. (det vill säga avgå). Och till och med när han transporteras i bil springer ett femtiotal poliser och livvakter bredvid bilen för att skydda honom.

Gulvästarna vägrar ge sig. De har börjat sätta upp julgranar vid rondellerna, och planerar att tillbringa julhelgen där. En del säger tom att de kan hålla på till påsk...

Vad har vi att förlora? säger de. Och nu har gymnasieungdomarna och jordbrukarna slutit sig till manifestationerna. (Bland småjordbrukarna sker det minst ett självmord om dagen sedan flera år tillbaka.) Och ungdomarna protesterar mot försämringar, och att utländska studenter (många från Nordafrika) i fortsättningen ska tvingas betala höga avgifter vid franska skolor.

Att polisen försökte förödmjuka elever i Mante-La-Jolie utanför Paris, genom att tvinga dem att stå på knä med händerna bakom huvudet, har också lett till att gymnasieungdomar nu ställer sig i samma ställning runtom i landet, och vissa har tom demonstrerat genom att GÅ på knäna framåt. Nätet är ett effektivt medel att bekämpa polisbrutalitet.

Men många av polis-facken har själva slutit upp bakom gulvästarna, och en representant sa i tv, att det kommer att bli svårt för Macron att mobilisera polisen framöver, eftersom han fortfarande inte betalat övertidsersättningen för dem. ”Varför ska vi inte få våra pengar, när han har råd att byta mattor i Elysée-palatset?”.

(Här syftade han på Macrons fru Brigitte, som så påpassligt har beslutat att hon ska ändra – ”modernisera” – inredningen i palatsets 65 rum, och dessutom vill höja sitt eget gage från 2,5 miljoner kronor om året till drygt 4 miljoner.

Det är fler än en som tänker på Marie Antoinette.

Det är svårt att se hur detta ska sluta. Hur ser en modern revolution ut? Men det är uppenbart att det handlar om ett uppror av historisk betydelse.

Och det säger inte lite i Frankrike, där det finns en så grundmurad protest-tradition.

Margareta Norlin Margareta Norlin är journalist och författare bosatt i Paris. Hon är aktiv i vänsterpartiet France Insoumise.

International Viewpoint

De gula västarnas kamp och krisen i Frankrike

Au Loong-Yu (intervju med Pierre Rousset)

International Viewpoint 15/12 2018

[Intervjun gjord för webbplatsen Borderless i Hongkong]

Au Loong-Yu - Den franske presidenten Macrons önskan att höja bensinskatten antas vara en del av politiken att fasa ut fossilbränslen, eller hur? Bör vi stöda en sådan miljöpolitik?

Pierre Rousset – Nej. Højningen av bensinskatten i namn av kamp mot klimatförändringarna har avslöjat hela hyckleriet i Macrons ekologiska politik. Fler och fler järnvägslinjer stängs ner, i linje med logiken om den privata sektorns lönsamhet. Och annan samhällsservice skärs ner i många samhällen (skolor, postkontor, sjukvård, administrativa enheter, etc.). Utanför städerna är människor därför alltmer beroende av bilar och måste göra långa resor.

I allmänhet gör Macron raka motsatsen i Frankrike till vad hans tal i FN antyder. Han driver en privatiserings- (inklusive transporter) och avregleringspolitik. Precis som Trump ”befriar” han storföretagen från miljöregleringar. Det berövar de offentliga myndigheterna nödvändiga medel för att genomföra en offentlig politik och litar till marknaden. De konkreta resultaten i kampen mot den globala uppvärmningen, försvaret av biologisk mångfald eller regionala utvecklingsplaneringen är beklämmande – i Frankrike och i världen (franska multinationella bolag är fria att utnyttja människor och natur). Franska banker prioriterar fortfarande finansiering av den energi som smutsar ner mest.

Ekoskatter är sällan effektiva och ofta socialt orättvisa.¹ De kan inte utgöra grunden för ett ekologiskt övergångsprogram. Krisen med de gula västarna illustrerar i själva verket att det inte räcker att låta beskattning ”åtföljas” av några kompensande åtgärder. Själva politiken måste förändras för att vidta en rad viktiga sociala och ekologiska åtgärder.

Lördagen den 8 december kom de gula västarna på nytt till Paris och samlades också på många andra ställen. Samma dag organiserades ”Klimathändelser” över hela Frankrike under mottot ”Låt oss förändra systemet, inte klimatet”. De gula västarnas uppror har uppmärksamrats, med täta kontakter mellan ”gula” och ”gröna”. Mottot var: ”Få det att gå ihop och rädda planeten, en gemensam kamp” – det går inte att ignorera den sociala misären i namn av klimatförändringar (och vice versa), speciellt som de fattiga är den globala ekologiska krisens första offer.

Varför finns det så mycket ilska bland en stor del av befolkningen? Nyhetsrapporter här säger att det beror på en växande stadsbefolkning och att landsbygdsbefolkningen marginaliseras. I vilken mån är det sant? Finns det även några andra sidor av denna ilska? Hänger den ihop med vad Macron representerar? Vilka är de djupare faktorerna bakom protesterna?

De ökade bensinpriserna märks inte så mycket för de rika, men väger tungt på de sämst ställda hushållens månadsbudget. Frankrike är ett av länderna i världen med det högsta bränslepriset och med den högsta andelen skatt (60%). Den senaste højningen var gnistan som utlöste de

---

¹ I detta fall skulle för övrigt bara en liten del av ”ekoskatten” på bränsle finansiera ett energibyte.

gula västarnas rörelse mot höga levnadsomkostnader, fattigdom och skatte- och sociala orättvisor.

Om denna gnista startade en präriebrand så berodde det på att läget är verkligt allvarligt. Vi kan säga att Macron inledde den senaste offensiven mot de gemensamma rättigheter som har erövrats med hjälp av arbetarkamp, i synnerhet efter Andra världskriget. Redan de tidigare regeringarna begränsade dem och avvecklade dem delvis (arbetslagstiftningen var till exempel tidigare skriven för att garantera lönearbetares minimirättigheter, men måste nu framförallt garantera företagets ”konkurrenskraft”). Målet är att knäcka det kollektiva motståndet, men också låta det privata kapitalet ta över det som ingått i den offentliga sektorn sedan 1945 – en enorm källa till profiter!

Folk inser att vi är på väg till en värld där finansvärlden och storföretagen bestämmer allt, med förödande konsekvenser. Vi hade ett av de bästa sjukvårdssystemen i världen, en samhällsservice. Den är på väg att förstöras. Ojämligheterna inom sjukvården exploderar.

Macron förkroppsligar personligen denna förändring. Han arbetade på en internationell bank, han tillhör den samhällselit som är direkt knuten till affärsvärlden. Han har en del regeringserfarenheter men inga politiska erfarenheter: han hade aldrig varit vald innan han blev president. Han kan dessutom inte dölja sitt klassförakt mot arbetare. Han förkunnade offentligt att det finns vinnare och ”de som inte är något”. ”Analfabeter”. Att det räcker att ”gå över gatan” för att hitta ett jobb, att de arbetslösa därför är ”dagdrivare”. Att de som vittnar om sin situation och ställer krav alltid ”klagar”: ”i Frankrike klagat vi inte”. Å andra sidan är han mycket uppmärksam mot de mäktiga och sina egna släktingar och vänner. Hans arrogans är så stor att han nu hatas – medan den tidigare presidenten, François Hollande, hånades. Den vanligaste parollen är ”Macron, avgå”.

De gula västarnas uppror är en socialt mycket sammansatt rörelse, och fick ett enormt folkligt stöd (70-80%) och inledde en kris för macronismen. Macron fick bara 24% av rösterna under den första omgången av presidentvalet. Han valdes med stor marginal vid den andra omgången bara på grund av att hans motståndare var yttersta högerens Marine Le Pen. Hans majoritet var inte ”för” honom utan ”mot” yttersta högeren, och antalet röstskolkare var mycket stort. Han borde ha tagit hänsyn till det, men han är oförmögen att tänka som en statschef. Han genomförde därför sitt program av social ödeläggelse på ett mycket brutalt sätt.

Hur utbredda är protesterna? Vilka är de viktigaste delarna i protesterna? Nyhetsrapporter säger att det från början var en spontan protest? Stämmer det? Kan du utveckla det?

De gula västarna inleddes med ett upprop på Facebook, men deras dynamik blev snabbt nationell. De finns i hela Frankrike (utom, som sådana, i stora städer). Enligt inrikesministeriet mobiliserades en gång 300.000 gula västar samtidigt (givetvis roterat de vid aktionspunkterna). Om vi håller oss till samma källa, inrikesministeriet, är det en siffra som är jämförbar med tidigare stora sociala rörelser.

Samtidigt sker det ständigt lokala mobiliseringar – en månad med dagliga initiativ: totala barrikader eller filtrering av vägtrafik, blockader av affärscentrum och bensinstationer, operation ”gratis motorvägar” ... ”Vanligt folk” som aldrig har varit med i kampanjer förr och kvinnor är starkt representerade på marken. Och sedan kom de till Paris och andra storstäder och drabbade samman med polisen.

Här skulle jag vilja ta upp tre problem.

1. Gula västarna är till stor del en lokal gräsrotsrörelse. Idag är territoriella mobiliseringar allt viktigare. Det är där aktioner organiseras över tid och det är där solidaritesband knyts till befolkningen. På grund av de osäkra löneförhållandena, den kapitalistiska omorganiseringen av

arbetet, avindustrialiseringen och de allt fler nederlagen inom företagen, har territoriella aktioner (inklusive territoriella strejker) på ett mer allmänt plan fått en allt större strategisk betydelse (till och med 1968 fanns det i Frankrike en dimension av ”allmän arbetsnedsättning”, utöver den massiva generalstrejken inom industrin). Tyvärr är det länge sedan den franska fackföreningsrörelsen införlivade denna dimension i sina aktioner – och den fackliga ledningen är rädd för en rörelse som de inte kan kontrollera. Äntligen kräver de flesta fackföreningarna aktioner nu, inklusive strejker, med början fredagen den 14 och till lördag, de gula västarnas stora aktionsdag.

2. Det finns en stor misstro mot partierna och fackföreningarna, och de gula västarna vill vara oberoende. Det förekommer ofta mycket demokratiska lokala metoder (dagliga församlingar för att besluta om senare aktioner eller diskutera krav). Men det är omöjligt för dem att välja någon nationell representation (och många vill inte det). Mer eller mindre självutnämnda ”figurer” utropar sig som ”representativa” (ibland med uppenbara politiska ambitioner), vilket utlöser förbittrade reaktioner på marknaden. Regeringen tog tillfället i akt att bjuda in vilka de ville och hävdar att den inte kan svara de gula västarna på grund av att det saknas en samtalspart. Men det finns ett antal välkända ”flaggskeppskrav” (och många fler) som den snabbt kunde ha svarat på om den ville.

3. De gula västarnas aktioner har varit icke-våldsamma ... och ibland våldsamma. Ett av upprorets bedrifter var att det tvingade fram en bred offentlig diskussion om frågan om våld: det fruktansvärda men (i elitens ögon) osynliga sociala våld som de fattiga utsätts för, och som i grund och botten legitimerar aktivt (synligt) våld från de människor som är offer. Efter de sammandrabbningar som ägde rum i Paris den 1 december inledde regeringen en mycket hård ideologisk motoffensiv för att splittra de gula västarna eller minska stödet för dem inom befolkningen. Alla de nya säkerhetslagarnas medel sattes in i Paris den 8 december, sedan det i dessa lagar hade förts in åtgärder som tidigare bara gällt vid undantagstillstånd: husrannsakingar och preventiva fängslanden, användning av pansarfordon, massiva arresteringar (fler än 1700 i nationell skala), många och hårda fängelsestraff utdömda av domstolarna...

Det finns vissa sorters våld som många gula västar avvisar. Men även den största pacifist kan konstatera att om det inte hade funnits våld, så skulle regeringen kunnat slå dövörat till och väntat på att mobiliseringen skulle tappa farten...

Vad anser de borgerliga partierna och vänsterpartierna, från SP, Mélenchon (France Insoumise), till NPA?

Med tanke på rörelsens popularitet tog högern tillfället i akt att isolera Macron. Men med tanke på hur svår krisen är nu och uppmaningen att återställa ordningen, är högern mycket mer diskret. Yttersta högern håller uppe trycket. PS (Socialistpartiet) är fortfarande tvetydigt. France Insoumise (Det rebelliska Frankrike) har stött rörelsen från början och gör det fortfarande. Efter en del inledande tvekan (tid att förstå vad som händer) gör PCF (Franska kommunistpartiet), NPA (Nya antikapitalistiska partiet) och en del andra vänstergrupper detsamma. Större delen av arbetarrörelsen har åtminstone ”hållit sig på avstånd” ... men den måste ta upp deras krav, peka på hur kamperna ”sammanstrålar” och inse att en del fackföreningar har anslutit sig till de gula västarna.

Nu när Macron har gått med på vissa krav, avtar protesterna då? Vi hörde i nyheterna att gymnasieelever också protesterar. Vad protesterar de mot? Hur stora är mobiliseringarna?

Macron gick inte med på något av betydelse. Han höll (otroligt nog!) tyst till måndagen den 10 december. Det är inrikesministern och premiärministern som har talat å regimens vägnar. De hoppades lugna det hela genom att skjuta upp höjningen av bensinskatten till 2019 och

tillkännage en del andra mindre åtgärder. För lite, för sent. De gula västarnas krav har vuxit enormt, och inbegriper ibland nyval och en konstitutionell reform (6:e republiken). Det finns verkligen starka krav på demokratiska reformer, som att införa rätt till folkomröstning på medborgarinitiativ (det finns inte i Frankrike ännu). Eller mot ojämlikhet, alltså ett lagstiftat tak för höga löner. Det finns två viktiga områden: en verklig ökning av köpkraften (inklusive en kraftig ökning av minimilöner, och att upphäva ökningen av det samhällsliga bidrag som pensionerna beskattats för) och ökad social rättvisa (låt de rika betala) genom att återinföra skatten på stora förmögenheter och beskatta GAFA (Google, Amazon, Facebook, Apple).

Det faktum att Macron tvingades tala förra måndagen är politiskt viktigt. Han medgav att hans ord sårar många. Han tillkännagav ett ”socialt och ekonomiskt undantagstillstånd”. Han gav många vaga löften. För tillfället förkunnade han bara fyra konkreta beslut, uppenbarligen som svar på en del av de gula västarnas krav. Men alla besluten gäller bara delar av befolkningen – och inte de fattigaste (alltså pensionärer). Det stämmer inte att den lagliga minimilönen ska höjas med 1000 kr. Den summan kommer bara en del av de som har minimilön få, via en existerande bonusmekanism som tas från statsbudgeten. Företagen berörs inte av denna ”höjning”. Andra åtgärder var redan planerade, men skulle ha genomförts gradvis under de kommande åren.

Macrons klassinriktning förändras inte. Inget krävs av de rika, cheferna, aktieinnehavarna. Åtgärderna ska finansieras med offentliga utgifter (det betyder vi). Det kommer troligen att ske fler nedskärningar av samhällsservicen, etc. Statsskulden kommer också att öka, troligen utöver EU:s lagliga tak (formuleringen ”socialt och ekonomiskt undantagstillstånd” syftar också till att rättfärdiga en ökad fransk skuld inför Europakommissionen).

Stöder universitetsstudenterna gymnasieeleverna?

Gymnasierörelsen började innan universitetsstudenterna började röra sig. Det är lite för tidigt att veta hur mycket den kommer att växa. Den har omedelbart mötts av ett mycket våldsamt förtryck. Ibland dras gymnasieelever inför rätta för att de har velat hålla ett allmänt möte på sitt gymnasium! Speciellt en scen var chockerande, på video: dussintals gymnasieelever på knä, på marken, med händerna bundna bakom ryggen eller placerade på huvudet, utskrattade av polisen. Det var, och det är sant, i en gymnasieskola i ett fattigt bostadsområde ... Social stigmatisering, som alltid.

Det har förekommit många och ibland allvarliga skador genom att det har använts tårgasvapen och -granater (skador på händer, ögon, fötter, bröstet, huvudet). Efter de andra drabbades även gymnasieeleverna av det. Och en gammal kvinna dog efter att hon hade träffats av sådana farliga polisvapen.

Vad kommer att hända nu, för regeringen, för demonstranterna, och för partierna. Hur kan protesterna påverka de allmänna valen 2022?

Hur kommer de gula västarnas rörelse att fortsätta? Vi har nått en viktig punkt (mycket hög nivå på sammandrabbningarna den 1 december, exempellös användning av ”undantagstillståndslignande” åtgärder från staten den 8), men det politiska trycket börjar bli mycket brutalt och julen närmar sig ... svårt att vara säker. Men den här rörelsen är inte en gräsbrand. Den uttrycker en mycket djupgående social misär. Den kommer att fortsätta och studsa tillbaka, men den kanske splittras. Det kommer att organiseras demonstrationer nästa lördag, men vi vet ännu inte hur Macrons ingripande har påverkat.

Den politiska krisen blir intensivare. Vi hör nu om ”macronismens skymning”.

Macron vann därför att båda de klassiska regeringspartierna marginaliserades. Socialistpartiet genom sin antifolkliga politik under den tidigare regeringen. Högern genom de många finans-

skandaler som drabbade deras kandidat. République en marche (Republiken på väg, Macrons organisation) är en oorganisk rörelse med dålig social inplantering (deras parlamentsledamöter kommer ofta från företagavärlden). De franska institutionerna är bland de minst demokratiska i västvärlden. Macron har exceptionella maktbefogenheter som president och en massiv majoritet i parlamentet, även om de är en minoritet i landet. Han kan "hålla sig kvar" men inte återfå sin auktoritet.

De kommande valen (Europaval och lokala val, innan presidentvalet och valet till nationalförsamlingen) är dåliga omen för République en marche. Resultaten kommer i synnerhet att bero på valdeltagandet, som för närvarande är mycket lågt. Kommer något av de kommande valen att bli tillfälle för stödöstning eller kommer valdeltagandet att sjunka ännu mer. Det blir troligen särskilt lågt nästa år, när Europaparlamentet ska väljas.

Problemet är djupgående. Det är svårt att se hur République en marche, denna oorganiska rörelse, skulle kunna förstärkas under de nuvarande omständigheterna. France Insoumise är också en "rörelse" (en "gasformig" rörelse, sa Mélenchon) som drivs uppifrån, men utan något skelett (det finns till exempel inget formellt medlemskap). Den kan inte fortsätta i detta tillstånd. Beroende på omständigheterna och händelserna kan det bli upplösning, strukturering, splittringar...

Vi genomgår en social, politisk och institutionell kris vars utgång är mycket "öppen", i en fullständigt ny situation. Det är svårt att göra förutsägelser. Det kommer i sanning att bero på kamp som kommer att ta oförutsedda vägar.

Översättning från engelska: *Göran Källqvist*.

Offensiv

Gula västarna bäddar för nya massprotester

Arne Johansson

Offensiv 19/12 2018

De gula västarnas Akt 5, som den senaste lördagens protester kallas enligt rörelsens egen vokabulär, samlade betydligt färre än de senaste. Något annat var knappast att vänta, sedan den hårt trängde presidenten Macron den 10 december ändå levererade en kombination av vissa konkreta eftergifter tillsammans med löften om dialog och Frankrike därefter skakades av ett nytt terrordåd med fyra döda och ett dussintal skadade på Strasbourgs julmarknad. Men det betyder inte att de gula västarna än är ett passerat kapitel.

Upprinnelsen till de gula västarnas uppror började redan i maj som ett upprop på sociala media mot Macrons planerade höjningar av skatten på diesel och bensin. Efter mer än 300 000 signaturer i mitten av oktober och mer än en miljon i början november föreslog så en lastbilschaufför att ord skulle följas av handling med en blockad av ringleden runt Paris den 17 november.

Därmed var anden ur flaskan som snabbt resulterade i tusentals nya initiativ landet runt till att samma dag blockera vägar och rondeller. Minst 2 500 vägkorsningar och motorvägstullar blockerades den 17 november, samtidigt som uppemot 300 000 uppges ha deltagit i demonstrationer och aktioner.

Men det stannade inte vid engångsaktioner. Lördagen den 24 november uppgavs enligt inrikesministeriet 106 000 ha deltagit i protestaktionerna, inklusive 1 600 blockader och en marsch av 8 000 på Parisboulevarden Champs Elysées.

De sammanstötningar som skedde där bäddade för en ökad fientlighet mot Macron och ännu hetare konfrontationer mellan polis och gula västar under Akt 3 den 1 december. Samtidigt gick de gula västarna på vissa orter ihop med CGT-ledda demonstrationer för arbetslösas rättigheter, och lokala fackföreningar inom den privata sektorn, järnvägen och posten ignorerade sina ledningars ovilja att agera och uppmanade till stöd för de gula västarna. Uppslutningen har därefter ökat något, trots bittra sammanstötningar med polisen särskilt i Paris, innan den under den senaste lördagens Akt 5 den 15 december halverades till 66 000 jämfört med 136 000 under Akt 4 den 8 december.

Hur omfattande aktionerna har varit antyds av att landets största motorvägsbolag Vinci Autoroutes summerat ekonomiska skador för tiotals miljoner euro, då mer än 250 motorvägstullar längs företagets 4 400 kilometer motorvägar har påverkats av dagliga aktioner som gett tullfrihet åt bilisterna.

Även om Macrons eftergifter den 10 december av många gula västar har avfärdats som alltför litet och för sent har de varit mycket pinsamma för en president som lovat att inte, som flera föregångare, ge efter för "gatans parlament". Han lovade ett stopp för de planerade höjda bränsleskatterna under 2019, en höjd minimilön med 100 euro i månaden genom en slags aktivitetsbonus i socialförsäkringen, samt ett stopp för skatter och arbetsgivaravgifter på julbonusar 2018 och övertidsarbete under 2019. Opinionsmätningar visade en knapp majoritet för att detta borde räcka för att avblåsa gatuprotesterna, medan 45 procent tyckte att de borde fortsätta.

Frågan är om den annalkande julen i kombination med Macrons eftergifter bara betyder en paus eller att rörelsen nu ebbar ut? Klart är att de gula västarna trots de fackliga ledarnas

vägran att uttala sitt stöd snabbt har utvecklats från en skatteprotest till en centralt ledarlös, men mäktig oppositionsrörelse av arbetare, pensionärer, arbetslösa och låginkomsttagare. Opinionsmätningarna har också bekräftat ett stort majoritetsstöd för de gula västarna mot hela den nyliberala agenda som "de rikas president" vill genomföra.

Därmed är manegen krattad för nya kampuppsving under 2019, då stora delar av Macrons systemskiften, inklusive försämrade pensioner, finns på agendan. Samtidigt bevisar Macrons små eftergifter att bestämd kamp lönar sig.

Revolution

Frankrike: Omvandla de gula västarna till en revolution!

Joe Attard och Jorge Martin

Revolution 21/12 2018

Under flera helger på raken har de gula västarna samlat hundratusentals i radikala protester som skakat Frankrike i sina grundvalar. En klar majoritet av befolkningen sympatiserar med protesterna. Denna analys skrevs direkt efter den fjärde protesthelgen och visar rörelsens potential att övergå i en revolution.

De gula västarna gick ut på gatorna för fjärde gången denna helg (8 december). Den officiella siffran på 130 000 deltagare är en grov underskattning – det kan eventuellt röra sig om upp till en halv miljon. Denna gång svarade den franska staten brutalt genom att mobilisera 89.000 gendarmer (militär med polisiär befogenhet) runt om i Frankrike, i ett försök att förhindra de gula västarna från att demonstrera – fredligt eller inte. Resultatet blev att över 2000 personer arresterades.

Universitetsstudenter och gymnasieelever har nu också beslutsamt börjat delta i protesterna och mötts av hänsynslös repression från polisen. Samtidigt har arbetare inom de stora fackförbunden deltagit i stor skala och börjat att röra på sig underifrån, men det fackliga ledarskapet har spelat en skamlig roll och försökt att "lugna ner" protesterna och hålla tillbaka arbetarna genom att "förhandla" med regeringen. Samtidigt har det startats en hysterisk internationell mediekampanj som genom desinformation försökt undergräva rörelsen genom att identifiera de gula västarna med högerextremism och ryska trollfabriker.

Under dessa dramatiska händelser har president Macron (vars opinionssiffror nu ligger under 20 procent) varit helt frånvarande. I stället fick premiärminister Édouard Philippe uppgiften att meddela om att man drar tillbaka den nya koldioxidskatten, som varit den utlösande faktorn för protesterna.

Macron har tidigare lovat att "aldrig vika sig för gatuprotester" men tvingas nu göra en förödmande eftergift. Denna eftergift har dock inte lyckats med något annat än att inge de franska massorna med mod, och de har nu lärt sig att det enda sättet att segra är genom klasskamp. Deras krav har nu utökats och går mycket längre än att avskaffa koldioxidskatten. Flera krav ställs nu som är direkt kopplade till folkets ökade levnadskostnader och det breda missnöjet med det politiska etablissemang. De folkliga kraven är återinförande av förmögenhetsskatt, höjda pensioner, höjd minimilön, sänkta politikerlöner och framförallt – Macrons avgång och att upplösa nationalförsamlingen.

En revolutionär situation har börjat utveckla sig i Frankrike: det enda som fattas är ett ledarskap med bas inom arbetarklassen och ett tydligt handlingsprogram, som involverar en kampanj med målet att starta en generalstrejk som kan tvinga fram Macrons avgång.

Polisbrutaliteten

Lördag 10 december använde Macron nya en ny polistaktik för att stoppa folk från att demonstrera. Bara i Paris blev 1000 människor arresterade. Förbipasserande tvingades att stanna och bli genomsökta oavsett om de hade på sig gula västar eller inte. Alla väskor konfiskerades och grupper som samlats för att delta i demonstrationen blockerades i många delar av huvudstaden. Arié Alimi, en advokat som arbetar på Paris Bar och som är medlem i International League for Human Rights, kommenterade det skandalösa agerandet: "Vi har sett människor som endast velat protestera som blivit arresterade (...) [polisen] har arresterat människor som inte har gjort någonting som de misstänker har dåligt uppsåt." Faktum är att den franska staten arresterar människor i "förebyggande" syfte, innan de begått något brott, vilket bryter mot alla den borgerliga rättens principer.

Polisrepressionen i Paris har varit hänsynslös. Tårgasgranater, gummikulor, vattenkanoner och även bepansrade fordon sattes in för att skingra demonstranterna, som hade för avsikt att gå mot presidentpalatset Elysée. Bilder cirkulerar på nätet som visar människor som slås omkull av vattenkanoner och kollapsar i smärta efter att blivit träffade av gummikulor. Det finns flera bilder på sociala medier som visar de skrämmande skador som de åsamkats av polisen. Trots detta fokuserar 99 procent av alla medier på demonstranternas våld. Hittills har 700 människor skadats som deltagit i rörelsen kring de gula västarna. Trots detta lyckades många ta sig igenom delar av centrala Paris, där många sjöng revolutionära sånger som Bella Ciao.

Utanför Paris tilläts demonstrationer i vissa städer och fick stor uppslutning. Exempelvis mobiliserades 2000 demonstranter i Brest på den franska nordvästkusten, en stad med en befolkning på endast 140.000. Demonstranterna i dessa provinser fick också möta ständig repression från polisen.

I Toulouse lyckades flera grupper av demonstranter att bryta igenom polisens linjer i deras försök att förhindra demonstranterna att gå ihop. I Bordeaux skrek demonstranter ”Anti-capitalista!”

Polisens brutala beteende fungerar bara som kontrarevolutionens piska som driver massorna framåt. De har redan dödat en 80 år gammal kvinna som träffades av en tårgasgranat när hon stod på sin balkong. Dussintals obeväpnade demonstranter har blivit isolerade av grupper av poliser och sedan misshandlade. En video har spridits på nätet där en funktionshindrad man i en gul väst blir nedriven ifrån sin rullstol av en gendarm. Dessa fruktansvärda handlingar har väckt stor ilska hos allmänheten, vilket kan ses i en kommentar till videoklipppet på Twitter: ”Era jävlar! Jag hoppas att ni alla [poliser] hamnar i en rullstol snart!”

Det som är intressant är att de gula västarna börjat att få en mer organiserad karaktär och sammankallat till stormöten i ett flertal städer. I Toulouse höll 500 aktivister från de gula västarna i regionen ett stormöte för att diskutera målet för rörelsen och hur de kan stärka organisationen. Detta är viktiga steg framåt. Dessa stormöten borde kopplas samman i ett nätverk där representanter kan väljas men också avsättas av majoriteten. Dessa representanter borde därefter träffa representanter för studenter och strejkande arbetare och kämpa tillsammans på lokal, regional och nationell nivå.

Studenterna slår tillbaka

Ungdomen på gymnasieskolor och universiteten har signalerat sitt stöd för de gula västarna och även deltagit i demonstrationer runt om i hela Frankrike. Många institutioner (både gymnasieskolor och universitet) är just nu under blockerad eller ockupation (bland annat Nanterre och Tolbiac), och det har varit stormöten i hela landet för att diskutera studenternas hållning till gula västarna och andra problem (bland annat behovet av en utbildningsreform).

En motion skriven av våra kamrater från Internationella Marxistiska Tendensen (IMT) ger ett uttalat stöd till de gula västarna och uppmanar till en samordnad strejk för att avsätta regeringen vilket redan röstats igenom av en överväldigande majoritet på universitetet i Montpellier och i Toulouse. Den kommer även att diskuteras i Lyon. I Nanterre bifölls en resolution på ett stormöte den 10 december med 2000 deltagare (både studenter och personal), där man deklarerar universitetets solidaritet med de gula västarna och att man protesterar mot den statliga repressionen. Man har också lovat att universitetet ska gå ut i strejk tills ett flertal krav (bland annat avskaffandet av kontrareformerna inom utbildningen) är uppfyllda.

Dessutom var studentblocken framträdande under helgens demonstrationer med en stor skara från Universitetet i Sorbonne. De marscherade tillsammans med de gula västarna i lördags med slagord mot Macrons ekonomiska policy och polisrepressionen.

Gymnasieelever har också mobiliserat nationellt efter en uppmaning från det nationella gymnasieförbundet (UNL). I torsdags förra veckan blev över 700 gymnasieskolor satta i blockad eller i strejk och antalet var högre i fredags.

Polisen har behandlat eleverna med särskild brutalitet, vilket bara har retat upp rörelsen och gjort den starkare. Den 6 december tvingade polisen i norra centrala Frankrike 150 gymnasieelever från Mantes-la-Jolie att gå ner på knä med sina händer bakom huvudet efter att de krävt en förändring av betygssystemet. Som svar på denna vedervärdiga massarrestering (som blivit viral på sociala medier) av franska polisen har dussintals studenter och lärare runt om i hela Frankrike gått ner på knä med sina händer bakom huvudet i solidaritet med de utsatta eleverna. Bland annat gjordes detta av en stor grupp människor på Place du Château d'Eau i fredags. På vissa ställen, som till exempel i Marseille, har förtroendemän för den fackliga organisationen CGT fysiskt försvarat studenter som brutalt attackerats av polis.

Radikala stödduttalanden till gula västar rörelsen har antagits på studentmöten över hela Frankrike. Foto: Nanterres Marxister

Denna repression kommer inte att skrämman ungdomarna utan tvärtom tvinga dem att dra radikala slutsatser, vilket kommer dra dem närmare de arbetare som tagit till gatan. Detta har redan bevisligen skett då en överväldigande majoritet gett stöd för våra kamraters motion i Montpellier och Toulouse. Studenterna har också börjat bilda riktiga organisatoriska strukturer. Resolutionerna i Nanterre uppmanar universiteten i Parisregionen att rösta fram delegationer för ett massmöte i Ile-de-France med start den 13 december. Just nu diskuteras det att gå ut i en nationell studentstrejk. I Toulouse slutligen, har representanter för de gula västarna deltagit på studenternas stormöten och vice versa. Detta är viktiga och positiva steg framåt och kommer visa den effekt som de gula västarna har på studenternas medvetande. Vi ska komma ihåg att det var sammankopplingen mellan solidariska studenter och arbetarklassen som tvingade De Gaulle på knä under majrevolten 1968.

Fackförbunden: Revolution underifrån, reformism ovanifrån

Ända från början har ledarskapet inom de stora fackliga organisationerna haft en bedrövlig inställning till de gula västarna. De har vägrat att stödja dem och till och med fördömt dem för att till sist ändå tvingas mobilisera tillsammans med de gula västarna på grund av press underifrån. Vi har sett allt fler skikt av arbetarklassen som börjat delta i kampen och ställt sig tillsammans med de gula västarna – inklusive brandmän och ambulanspersonal som i sin tur drar in breda skikt av arbetarklassen i kampen.

Även arbetare och tjänstemän från traditionellt mer apatiska ”medelklassyrken” har börjat röra på sig. Till exempel har 160 jurister från Béziers gått ut i total strejk i tisdags (4 december) på grund av flera försök till kontrareformer i rättsväsendet. De strejkande juristerna har uttalat sitt stöd för de gula västarna och protesterat tillsammans med dem utanför Béziers domstol förra veckan. Denna aktion är väldigt betydelsefull och påminner om händelserna 1968, då den revolutionära generalstrejken också omfattade mycket breda samhällsskikt, som innefattade även kontorister, administratörer och statstjänstemän med flera.

I kontrast till denna radikalism hos den fackliga medlemsbasen har ledarna för de sex största fackliga organisationerna (inklusive CGT men inte SUD) nått en ny lägstanivå i torsdags (6

december) genom att ställa sig bakom ett gemensamt uttalande där de förkastar ”alla former av våld i försök att få igenom krav”. De har även välkomnat förhandlingar med regeringen och nämner inte de demonstrationer som planeras under de följande dagarna. Detta skandalösa uttalande är nästan ett direkt samtycke med Macrons uppmaning som gjordes samma dag till alla politiska och fackliga organisationer om att ”mötas och samtala” i stället för att delta i protesterna eller organisera strejker.

Inte särskilt överraskande har den fackliga ledningens förrädiska uttalande gjort medlemmarna rasande, då de i stor utsträckning samarbetat med de gula västarna ända sedan rörelsen startade. Det gemensamma uttalandet förkastades och fördömdes omedelbart av lokala avdelningar från de fackliga organisationerna. CGT:s avdelning 13 (Toulouse) har gjort ett starkt uttalande där de fördömer de fackliga topparna och säger att ”Vi kommer fortsätta fördöma och bekämpa det verkliga våldet, vilket är det våld som den härskande klassen använder mot arbetare.”

CGT:s avdelning 13 från Marseille (vars förtroendevalda försvarade gymnasieelever från polisvåld tidigare i veckan) säger att det gemensamma uttalandet från ledningen ”ger ett katastrofalt budskap till alla som deltar i kampen och sätter våra aktivister i fara.” Avdelningen har kallat till ett krismöte för att hålla sina ledare inom CGT ansvariga.

CGT:s nationella industriförbund har också tagit avstånd ifrån vad de kallar för ett ”ovärdigt” uttalande och fördömer i stället ”våldet från företagsägarna, polisen och den fackliga repressionen som reformisterna gör sig medansvariga till.” De skriver även att ”om våld förekommer, så är det på grund av förtryckarna, inte de förtryckta... CGT ska stå sida vid sida med arbetare, inte med företagsägarna och regeringen.” CGT:s avdelning inom energisektorn har också fördömt uttalandet och kommer tillsammans med CGT-anslutna transportarbetare utlysa en 48-timmars strejk på torsdag. CGT:s avdelning 59 (Lille) är den senaste avdelningen som ställt sig bakom protesterna och fördömt uttalandet. De skriver också att de kräver ett nationellt krismöte inom CGT.

Den starka kontrasten mellan radikalismen underifrån och reformismen ovanifrån blir tydligare för varje dag som går. Medan vanliga arbetare och fackmedlemmar drar sig närmare de gula västarna och i vissa fall drar revolutionära slutsatser mot Macron-regimen, så är den fackliga ledningen rädd för den radikalism som börjat växa fram underifrån och försöker till varje pris passivisera och hålla tillbaka sina medlemmar. Det är mycket troligt att denna vrede och frustration kommer resultera i ett uppror mot generalsekreteraren Philippe Martinez och det nuvarande ledarskapet inom CGT på deras 52:a kongress i maj 2019.

Den aktionsdag som CGT planerar den 14 december kommer bli oerhört viktig och det är av yttersta vikt att de fackliga gräsrotterna fortsätter att intervensera i kampen tillsammans med de gula västarna och på så sätt fördjupa rörelsens koppling till den organiserade delen av arbetarklassen. Det hade varit önskvärt att föra fram behovet av en koordinerad kampanj av strejker och även att välja fram ett demokratiskt nationellt ledarskap som kan föra rörelsen framåt. I dagsläget finns det en fara att den nuvarande fackliga ledningen gör att människor drar den felaktiga slutsatsen att fackförbunden är en del av samma ”politiska etablissemang” som de gula västarna kämpar mot, vilket skulle isolera fackföreningarna från rörelsen.

Stämningen bland gräsrotterna inom CGT är långt mer radikal än i toppen. Foto: Twitter, CGT

Den härskande klassen är medveten om att de måste använda den fackliga ledningens auktoritet för att hålla tillbaka rörelsen. Detta är bakgrunden till att den fackliga ledningen gjorde sitt uttalande ”mot våld” den 6 december och varför Macron idag har möte med de lokala borgmästarna, presidenten för senaten och ledarna inom de största fackliga organisationerna (inklusive CGT) samt representanter för de tre största arbetsgivarorganisationerna. Macron vill att det ska se ut som att han ”samtalar” med alla delar av samhället när ”den republikanska regimen hotas”. Men genom att involvera alla dessa organisationer i sina manövrer riskerar Macron att misskreditera dem ytterligare genom att befläcka dem med sitt eget misslyckande. Detta skulle göra dem till mindre användbara instrument för att hålla tillbaka de gula västarna.

Dessutom bad arbetsmarknadsministern i fredags (7 december) de privata arbetsgivarna att höja lönerna för sina arbetare. Precis som 1968 så är den härskande klassen beredd att göra eftergifter när den riskerar att förlora allt. Det finns dock ett par skillnader jämfört med 1968. Först och främst tog majrevolten plats under efterkrigstidens ekonomiska höjdpunkt och arbetsgivarna hade ett mycket större utrymme att göra eftergifter på grund av sina massiva vinster. I dag är situationen helt annorlunda. Den franska ekonomin har knappt återhämtat sig från krisen 2008.

Dessutom hade kommunistpartiet 1968 en enorm auktoritet bland radikala arbetare och fackliga företrädare. Det var kommunistpartiet som såg till att massorna accepterade borgarklassens eftergifter (huvudsakligen kraftigt höjda löner), vilket många inom de arbetarråd som upprättats motsatte sig – de ville i stället ta makten i Frankrike. I dag finns det ingen kraft med auktoritet inom arbetarrörelsen och definitivt inte bland de gula västarna som skulle kunna driva igenom en sådan uppgörelse. Arbetarnas reaktion på arbetsmarknadsministerns uttalande är i stället ”vi fick höra att det inte fanns pengar för att genomföra eftergifter men nu när de gula västarna kämpar på gatorna så finns det plötsligt pengar. Slutsatsen är tydlig: Alla ut på gatorna!”

”Det är ryssarnas fel!”

Borgarklassen och deras politiska och medierepresentanter är skräckslagna inför de gula västarna, som redan börjat spridas utanför Frankrike. Demonstranter i gula västar har börjat

mobilisera och synas i Belgien och Nederländerna och ställer liknande krav som man gör i Frankrike. Den europeiska borgarklassen inser att denna rörelse utgör en risk för hela den franska kapitalismen med alarmerande konsekvenser för hela Europa.

Därför gör de nu allt i sin makt för att svartmåla och misskreditera de gula västarna som våldsamma ligister ledda av höger- och vänsterextremister. Inför helgens kommande protester har regeringen varnat turister och medborgare att stanna hemma och att ”höger- och vänsterextremister” kommer att ”vandalisera och mörda.”

Den internationella pressen har konsekvent tonat ner omfattningen av förra helgens protester för att ge ett intryck av att rörelsen håller på att försvagas. *The Guardian* påstår till exempel att bara 30.000 deltog i de nationella demonstrationerna förra helgen. Trots detta finns det ett stort antal videoklipp och foton på sociala medier som bevisar motsatsen. Massmedia har kraftigt betonat våldet och huliganismen, med bilder på brinnande bilar och upplopp som de sedan pumpat ut i tidningar i alla världens hörn. Samtidigt rapporterar de väldigt lite om det statliga våldet. Nästan inget har heller rapporterats kring alla de fredliga demonstrationer som ägt rum i hela landet när polisen har tillåtit demonstranterna att passera.

Försök har också gjorts att få rörelsen att framstå som ett våldsamt, kaotiskt och högerextremt fenomen mot den så kallade ”progressiva gröna koldioxidskatten.” *The Observer* skriver till exempel följande i sin ledare:

”De gula västarna har inga ledare som vill förhandla och livnär sig genom sina plattformar på sociala medier. De våldsamma drabbningarna i Paris visar att rörelsen tagits över av högerextrema grupper som vill störta en folkvald regering.”

Högerextremister i både Frankrike och internationellt har försökt att profitera på och ta över de gula västarna, men hittills har de misslyckats. I ett spektakulärt exempel på fake news lyckades Donald Trump övertyga sig själv om att demonstranterna skriker ”We want Trump!” och Marine Le Pen, ledaren för Front National har flera gånger uttryckt sitt stöd för rörelsen mot koldioxidskatten i ett försök att driva rörelsen i en reaktionär och nationalistisk riktning och gynna sig själv.

Men hittills är det bara Mélenchon, som konsekvent stött de gula västarna, som har gynnats. Han har klättrat med 8 procentenheter i opinionen till 29 procent och blivit den mest populära ledaren i Frankrike. Samtidigt har Le Pens opinionssiffror knappt förändrats sedan rörelsen började och bara lyckats öka med en procentenhet till 20 procent.

Samtidigt har tidningar som *The Telegraph* och *New Scientist* fördömt de gula västarna för att vara mot miljön eftersom de inte vill ha Macrons koldioxidskatt. Men i lördags ägde en demonstration för klimatet rum där många deltagare bar just gula västar! Det är tydligt att de gula västarna inte motsätter sig miljöförbättringar, utan bara att den franska arbetarklassen ska tvingas betala för att minska utsläppen medan de stora kapitalistiska företagen som gör sig skyldiga till den största delen av utsläppen klarar sig undan. I många städer gick demonstranter från de gula västarna och klimataktivister tillsammans.

I ett verkligt desperat försök från den borgerliga pressen har man försökt använda det gamla tricket att skylla på ryssarna och Kreml, som genom en enorm sammansvärjning påstås ligga bakom de gula västarna. *The Times* skrev i en artikel att ”hundratals konton på sociala medier kopplade till Ryssland har försökt stärka de gatuprotester som skakat Frankrike”. Den franska underrättelsetjänsten utreder tydligen ett rykte om att rörelsen, som började på sociala medier, ska ha spridits av ryska trollfabriker (falska konton som kontrolleras av ryska agenter). Vilket intresse Putin skulle ha i att motsätta sig en koldioxidskatt i Frankrike är högst oklart, men att anklaga Ryssland för att ligga bakom vreden och frustrationen mot åtstramningar och ojämlikhet är skrattretande.

Trots detta har rörelsen och dess krav ett starkt stöd hos det franska folket, där 60-70 procent stödjer protesterna. Dessutom finns det tecken på att det börjat uppstå internationell solidaritet med de gula västarna. Utöver mobiliseringen i Belgien och Nederländerna så cirkulerar det videor från de gula västarna på forum för det brittiska Labourpartiet. I forumen skrivs hundratals kommentarer om att arbetare i Storbritannien måste ”kämpa som fransmännen!”

Macrons Waterloo

Macrons auktoritet och internationella ställning har blivit helt krossad av rörelsen och inför det kommande EU-valet (som kommer att bli en folkomröstning om Macrons presidentskap) har hans ställning blivit extremt försvagad.

Det är anmärkningsvärt hur snabbt Macrons förtroende har rasat. Inom loppet av några månader har han gått från att betraktas som hela mänsklighetens hopp och en symbol för den globala marknadsekonomi och demokratin, till att knappt synas offentligt. Macron verkar fullständigt ha tappat kontrollen över krisen. Ikväll ska Macron göra ett offentligt uttalande, men det verkar osannolikt att det finns något som han kan säga i dagsläget som skulle reparera hans ställning. Precis som Marc Lazar, professor på Sciences Po i Paris, sade i *Washington Post*: ”Macron framstår som extremt svag och isolerad. Både på hemmaplan och i Europa.

Den internationella borgarklassen är frustrerad över att Macron tagit tillbaka koldioxidskatten och att han rasar i opinionsmätningar och är mycket skeptisk till hans förmåga att lösa krisen. Han ses som arrogant och verklighetsfrånvärd. Den massiva polisbrutaliteten har bara förvärrat situationen.

Macrons hybris har alltid varit ett luftslott. Hans regims kris är djupare än hans egen personliga inkompetens och är en grundläggande kris för den franska kapitalismen som konsekvent halkat efter resten av Europa och inte lyckats återhämta sig från krisen 2008. De åtstramningar som riktats mot arbetarklassen för att lösa krisen har misskrediterat hela den franska politiska eliten. Två presidenter har redan tvingats avgå på grund av folkets dom. Som vi förutsåg under förra valet så har Macrons EU- och företagsvänliga politik visat sig helt oförmögen att lösa någon av den franska kapitalismens motsättningar. De gula västarna bevisar detta.

Den borgerliga tidningen *Financial Times* har uttryckt borgarklassens besvikelse över Macron:

”Om herr Macron hade lyckats bryta cykeln av [franska presidenter som dramatiskt förlorar sitt stöd], så hade hans internationella auktoritet stigit. Han hade kunnat uppstå som en global förkämpe för liberala värderingar. Vi behöver i högsta grad en sådan förkämpe just nu. I dagsläget ser det dock väldigt osannolikt ut att herr Macron skulle kunna rädda världen. Han får vara glad om han kan rädda sitt eget presidentskap.”

Krisen har också visat på splittringen i toppen. Parlamentsledamöter och ministrar är uppdelade mellan ”hårdingar” som vill fortsätta polisrepressionen utan att ta ett steg tillbaka, medan andra pratar om behovet av ”nya åtgärder” med fortsatta eftergifter och föreslår en oklar och osäker riktning.

Men det är osannolikt att små reformer (om de ens är möjliga under ekonomisk kris) skulle kunna blidka demonstranterna som nu har ställt sig bakom flera olika nya krav som mer och mer verkar innefatta störtandet av Macrons regering. Som en talesperson för gula västarna uttryckte sig som svar på annulleringen av koldioxidskatten: ”Vi vill inte ha smulor, vi vill ha hela baguetten!”

Dessa splittringar är ett symptom på att en revolutionär process börjat. Våra franska kamrater har förklarat i ett uttalande att alla ingredienser nu finns i Frankrike för att en revolutionär

situation ska uppstå. Det som fattas är den nödvändiga ledningen för arbetarklassen, som kan föra klasskampen på gatorna till en kampanj av strejker som kan paralysera den franska ekonomin och slutligen göra sig av med Macrons misslyckade regering.

Upprättandet av verkliga demokratiska strukturer kommer också att bevara rörelsens sammanhållning och förhindra att den dör ut under julhelgerna eller urarta till huliganism utan riktning. Dessa är de objektiva uppgifterna som de gula västarna står inför. Framåt mot det femte steget!

Notis: Bara några timmar efter att denna artikel publicerades gjorde Macron ett offentligt uttalande där han tillkännagav en rad åtgärder som en del av en "social och ekonomisk nödsituation". Dessa åtgärder innebär:

- Höjd minimilön med 100 euro (som arbetsgivarna inte kommer att betala för).
- Inga ökningar av sociala avgifter för pensioner under 2000 euro i månaden.
- Löfte om att övertidsarbete inte ska beskattas.
- En begäran att arbetsköpare ska ge sina arbetare en årlig bonus.
- Försäkringar om att blanka röster kommer att tas med i beräkningen.

Detta är väldigt milda reformer som inte rör kapitalisternas förmögenheter. Eftersom Macron insisterat på att han inte kommer att återinföra förmögenhetsskatten, som han avskaffade, är det troligt att dessa smulor kommer att betalas av skattebetalarna – det vill säga vanliga arbetare. Mélenchon har med rätta avvisat eftergifterna och deltog i mobiliseringarna inför lördagens massiva demonstrationer, som återigen samlade tiotusentals människor.

Översättning: Ivar Sjögren

Original: [France: the yellow vests, Act IV – turn the movement into a revolution!](#)